

EddieSymkens &Patrick Ramont Via Naturae 7.7.2013

Expressie lijkt mij het basisgegeven te zijn
in zowel de keramische sculpturen van Eddie Symkens
als in de ietwat bevreemdende naakten
van de heer des huizes Patrick Ramont.

Het valt wel meer voor dat
indien expressie primeert
en daarnaast een 'boodschap' tussen aanhalingstekens
wordt gesuggereerd,
de vormtaal daaraan ondergeschikt is.

Dat is hier duidelijk het geval
wat alweer niet betekent
dat iets aan die vormtaal zou schorten.

De vrijheid die de kunstenaar
zich op dat vlak kan veroorloven
is thans behoorlijk groter dan enige tijd geleden.,

Patrick is gastheer en stelt voor het eerst in zijn galerie
enkele van zijn naakten tentoon die pure expressie zijn,
een eigen beeldtaal reveleren
en de reflectie van zijn artistieke persoonlijkheid reflecteren.

Hij is erin geslaagd om werk van Eddie Symkens
naar Oostende te brengen
en dat is een niet geringe verdienste.
Het is niet onbelangrijk te vernemen
dat Eddie Symkens beroepshalve psycholoog is.
Dat kan inderdaad een en ander verklaren
op het vlak van de geestelijke achtergrond van zijn personages,
maar zijn sculpturen bezitten
een zo grote expressiviteit, een zo welsprekende gebarentaal
en tevens een zo verrassende eigenheid
dat die referentie niet absoluut noodzakelijk lijkt of blijkt te zijn.

Hij bezit een ruime bekendheid
en wordt in grote mate gewaardeerd en bewonderd
door wie de beeldtaal aanziet
als een bron van geestelijke inspiratie
waarbij de materie en haar gelaagdheid
harmonisch met de uitgebeelde gedachte samengaat.
Materie is belangrijk in zijn oeuvre.
Zij evoceert duidelijk het modelleren en opbouwen
van een gestalte
die enigszins compact overkomt,
maar tevens in haar ontroerende ruwheid
een tot het uiterste gedreven sensibiteit bezit.

Via de vorm komen wij aldus in de betekenis terecht.

Het zal u daarbij zijn opgevallen

dat de figuren van Eddie Symkens

vanuit hun rode, gele of blauwe aanwezigheid

vaak naar een hoger gelegen of vermoede aanwezigheid kijken

bijna smekend of getormenteerd,

een verlangen incarnerend,

een hoop illustrerend, een verbazing oproepend,

vanuit hun ogenschijnlijk verstarde

maar bij nader toezien

uitermate nauwgezet opgebouwde huid en lichamelijkeid.

Dit betekent onder meer dat de beeldtaal van de kunstenaar

een reflectie is van de wereld van vandaag

en in feite ook van de universele mens,

van zijn hoop en zijn uitkijken naar iets dat verbaast of intrigeert,

dat beantwoordt aan een verlangen

dat in de omgeving van een extase vertoeft.

Het zal u, neem ik aan, tevens zijn opgevallen

dat veel van de beelden van de kunstenaar

een soort hunkeren illustreren,

een soort buiten zichzelf treden

in functie van wat hen beroert

en hen zowel letterlijk als figuurlijk tekent.

Dat is uiteindelijk ook een beetje de sfeer
waarin de naakten van Patrick Ramont zich situeren.
Die naakten zijn immers beelden van een overgave,
en van een spontane en onbevangen authenticiteit.
Dat wil zeggen dat zij verschijnen in een onge Kunststelde naaktheid
die geen poging tot vormelijke sublimatie beoogt
maar puur en alleen zichzelf is,
gehuld in de warme sensualiteit van het eigen lichaam
en in de rijpe uitstraling van een werkelijkheid,
die getekend is door de tijd en zo ook ontroerend en beroerend.

Eenvoud is een welsprekend gegeven bij beide kunstenaars.
De schilder streeft ernaar om zo waarheidsgetrouw mogelijk,
zo lijkt het ons althans,
de personages weer te geven
die voor hem als model hebben post gevat in zijn atelier.
De kracht van het naakt en zijn uitstraling
schuilen in de openhartige manier
waarop de schilder zijn onderwerp heeft benaderd
namelijk als een puur beeldend thema, als een schilderkunstige opgave
of noem het een veeleisend gegeven
dat bestaat uit diverse modules en hun onderlinge samenhang.

Zo is zijn schilderen een persoonlijke uitdaging
die technische beheersing vergt
en naast de correcte weergave
ook een vleugje beeldende eigenheid bezit die het onderwerpt verheft
en tevens ietwat sublimeert of vervreemding er omtrent creëert.

De keuze van een monochrome benadering,
van het niet meteen zinnenstrelende sienna bruin,
lijkt mij de duidelijke uiting
van een eigenzinnig weergeven of interpreteren
dat in zijn coloristische uniformiteit
uiteindelijk toch een sterke geladenheid blijkt te bezitten.

Zo kunnen wij meteen overschakelen
naar de keramische sculpturen van Eddie Symkens,
die evenzeer als uitgepuurd
en ontdaan van anekdote mogen worden aanzien.
Het schijnbaar onbehouwene
dat in de hand wordt gewerkt
door eerder ruwe toetsen van klei kan heel even de kijker ontredderen ,
maar vrij vlug wordt die kijker gegrepen
door de emotie of de dwingende prikkel
die het personage ervaart en aantoont,
en wat, bij nader toezien, zijn gehele lijf beroert.

Het menselijke wezen dat Symkens uitbeeldt
evoceert een veelheid van emoties en van betrachtingen
en overstijgt de gedachte van een perfecte vorm,
van een anatomie
die aan een schoonheidsanon zou moeten beantwoorden.

Dat is duidelijk
en het is evenzeer duidelijk dat de inhoud primeert,
en dat de boodschap frappanter wordt
naarmate de spanning expressiviteit bezit of uitstraalt.

Alle verhoudingen in acht genomen
geldt dat inderdaad ook voor de naakten van Patrick Ramont.
Perfectie is immers koel en veelal nietszeggend.
De authenticiteit van het beeld op zich
en van daaruit ook de zegging
namelijk dat wat de kunstenaar heeft beoogd en wat de kijker beroert
nestelt zich in de gewilde of spontane onvolmaaktheden
van het mensbeeld,
van het wezen dat is samengesteld uit ruwe klonters van klei
in het werk van Eddie Symkens
of uit gevoelige, grillige en bijwijlen getormenteerde lijnen en toetsen
van bruin die door licht worden vergezeld
in het werk van Patrick Ramont.

In hun oegenschijnlijke onbeholpenheid
spreken de personages van Eddie Symkens ons aan
indien wij even stil willen staan
en toezien hoe het gehele lijf in een gebogen spanning
nieuwsgierigheid uitdrukt, verbazing, een vorm van bevragen
en hoe de handen bijzonder welsprekend zijn
en een sierlijke tegenpool betekenen
tegenover het aanvankelijk ruw lijkende lichaam
dat uiteindelijk een en al sensibiteit en expressie blijkt te zijn.
Zijn figuren kijken vanuit hun introvert bestaan
naar iets dat hen boeit en intrigeert.

De herhaling van een emotie
via naast elkaar staande beelden
versterkt in ruime mate het gevoel van een gespannen belevens.

Ik zei u al dat de naaktschilderijen van Patrick Ramont
een bijzondere sfeer vertolken,
waarvan ik vermoed dat zij inherent is
aan de behoefte van de kunstenaar
om eveneens een mensbeeld te creëren
dat de werkelijkheid reflecteert,
dat de sensualiteit uitbeeldt van een lichaam
dat leeft en heeft geleefd
en dat aldus een unieke en zinnenstrelende identiteit bezit.

Een enkel, niet meteen vleierend, koloriet,
een knie in vooraanzicht,
herhaaldelijk een op beeldend vlak moeilijke uit te beelden houding
die velen nauwelijks of helemaal niet aankunnen,
een uitdaging inderdaad.

In alles wat hij onderneemt geeft Patrick blijk
van een persoonlijke kijk op wat met schilderen te maken heeft,
met de maan en met wolken van mysterie,
met licht en diepte,
met stenen die dagelijks door de zee worden benaderd
en die gehuld zijn in een eveneens bevreedend koloriet.

Expressie inderdaad
die esthetiek even opzij duwt
en een ode is aan een hoogstpersoonlijke sensualiteit
en aan de schoonheid van wat op ontroerende wijze
door de tijd is gemodelleerd.

hugo brutin (a.i.c.a.)